

Daniels bok - Nummer trettini】【.

Åpenbaringen av det profetiske teppet: William Millers drøm og gjenopprettelsen av grunnleggende sannheter i de siste dager

Jeff Pippenger

2024-01-03

Vi betrakter den profetiske anvendelsen av William Millers drøm i de siste dager, hvor alle profetier finner sin fullkomne oppfyllelse. Millers drøm identifiserer oppdagelsen, etableringen, forkastelsen, nedgravningen og gjenopprettelsen av adventismens grunnleggende sannheter, som ble sammenføyd gjennom Millers tjeneste. Disse grunnleggende sannhetene representerte de sannhetene som ble avforseglet i 1798. Disse sannhetene er fremstilt ved synet om elven Ulai. Millers drøm, slik den er nedtegnet i boken *Early Writings*, var hans andre drøm, og drømmen var blitt forbildet ved Nebukadnesars andre drøm, likesom Miller selv hadde vært forbildet ved Nebukadnesar.

Tidligere artikler har vist hvordan avslutningen på Nebukadnesars liv med «sju tider» der han levde med et dyrs hjerte, symbolsk tok slutt i 1798. Hans kongerike ble da gjenopprettet, og for første gang representerte Nebukadnesar en fullt omvendt mann. Med hensyn til «endetiden» representerte han i 1798 de «vise». Vi har også påvist at som Babylons første konge var Nebukadnesars dom på «sju tider» et forbilde på Belsasars to tusen fem hundre og tjue (mene, mene, tekkel, upharsin), han som var Babylons siste konge.

«Til Babylons siste hersker, likesom typologisk til den første, var den guddommelige Vekters dom kommet: 'O konge, ... til deg er det talt; Riket er veket fra deg.' Daniel 4:31.» *Prophets and Kings*, 533.

Søster White identifiserte Belsasar i hans domstime som den «dåraktige kongen». Ved avslutningen av Nebukadnesars domstime representerer han den «vise kongen», for han dro nytte av dommen i «sju tider», mens Belsasar, selv om han kjente historien, nektet å la seg gagne av den.

«Men Belsasars kjærlighet til fornøyelser og selvforherligelse utslettet de lærdommene han aldri burde ha glemt; og han begikk synder tilsvarende dem som brakte merkbare dommer over Nebukadnesar. Han sløste bort de anledninger som i nåde var gitt ham, og unnlot å bruke de mulighetene han hadde innen rekkevidde til å bli kjent med sannheten. 'Hva må jeg gjøre for å bli frelst?' var et spørsmål som den store, men dårlige, kongen likegyldig gikk forbi.» *Bible Echo*, 25. april 1898.

Nebukadnesar er et symbol på «de vise» i 1798, som forstår kunnskapsøkningen ved endetiden.

Den stolte skryt hadde knapt forlatt hans lepper, før en røst fra himmelen fortalte ham at Guds fastsatte domstid var kommet. I et øyeblikk ble hans forstand tatt fra ham, og han ble som et dyr. I sju år var han således fornedret. Ved utgangen av denne tiden ble hans forstand gitt ham tilbake, og da han i ydmykhet så opp til himmelens store Gud, erkjente han den guddommelige hånd i denne tukt, og ble igjen innsatt på sin trone.

«I en offentlig kunngjøring erkjente kong Nebukadnesar sin skyld, og Guds store barmhjertighet i hans gjenopprettelse. Dette var den siste handling i hans liv slik den er nedtegnet i den hellige historie.» Review and Herald, 1. februar 1881.

Ved slutten av Nebukadnesars «sju tider» fremsatte han en offentlig kunngjøring, som innbefattet en offentlig bekjennelse. Miller, som Nebukadnesar, symboliserer de «vise» i 1798, som forstår kunnskapens tilvekst ved endens tid. De hadde begge to drømmer, og begge deres respektive andre drømmer identifiserer symbolsk de «sju tider». Det er blitt påvist i tidligere artikler at de «sju tider» markerer et overgangstidspunkt.

I 1798 markerer Nebukadnesar en overgang fra sin stolte tilstand til de vises tilstand. Den innbefattet hans offentlige bekjennelse. 1798 var også overgangstidspunktet mellom det femte og det sjette riket i Bibelens profeti. Det markerte også den første engels komme, og markerte således en ny husholdning, for advarselen om den kommende dom kunne ikke finne sted før det femte riket i Bibelens profeti hadde fått sitt dødelige sår.

Selve budskapet kaster lys over den tid da denne bevegelsen skal finne sted. Det erklæres å være en del av det «evige evangelium», og det kunngjør at dommen er begynt. Frelsens budskap er blitt forkynt til alle tider; men dette budskapet er en del av evangeliet som bare kunne forkynnes i de siste dager, for først da ville det være sant at dommens time var kommet. Profetiene fremstiller en rekke hendelser som leder frem til dommens begynnelse. Dette gjelder særlig Daniels bok. Men den del av hans profeti som angikk de siste dager, fikk Daniel befaling om å lukke til og forsegle «inntil endens tid». Først når vi når denne tid, kunne et budskap om dommen forkynnes, grunnlagt på oppfyllelsen av disse profetier. Men ved endens tid, sier profeten, skal «mange fare omkring, og kunnskapen skal bli stor.» Daniel 12:4.

Apostelen Paulus advarte menigheten mot å vente Kristi komme på hans egen tid. «Den dag skal ikke komme,» sier han, «uten at frafallet først kommer, og syndens menneske blir åpenbart.» 2 Tessalonikerne 2:3. Ikke før etter det store frafallet og den lange perioden med «syndens menneskes» herredømme kan vi vente vår Herres gjenkomst. «Syndens menneske», som også kalles «lovløshetens mysterium», «fortapelsens sønn» og «den lovløse», betegner pavedømmet, som, slik profetien forutsa, skulle opprettholde sitt overherredømme i 1260 år. Denne perioden endte i 1798. Kristi komme kunne ikke finne sted før den tid. Paulus lar sin advarsel omfatte hele den kristne tidsalder helt frem til året 1798. Det er på denne siden av den tid at budskapet om Kristi annet komme skal forkynnes.

«Intet slikt budskap er noen gang blitt gitt i tidligere tidsaldre. Paulus forkynte det ikke, slik vi har sett; han pekte sine brødre frem mot den da fjerntliggende framtid for Herrens komme. Reformatorene forkynte det heller ikke. Martin Luther la dommen omkring tre hundre år inn i framtiden regnet fra sin egen tid. Men siden 1798 er Daniels bok blitt åpnet, kunnskapen om profetiene er blitt større, og mange har forkynt det høytidelige budskapet om den nære dom.» The Great Controversy, 356.

I 1798 inntrådte en ny husholdning i frelsesverket, og denne nye husholdningen ga en advarsel om en annen husholdning som skulle begynne i 1844. Ved dette husholdningsskiftet ville en dør bli lukket, og en dør åpnet.

Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier han som er hellig, han som er sannferdig, han som har Davids nøkkel, han som åpner, og ingen lukker; og lukker, og ingen åpner: Jeg kjenner dine gjerninger. Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den; for du har liten styrke, og du har holdt fast på mitt ord og ikke fornektet mitt navn. Åpenbaringen 3:7, 8.

Åpningen av en dør markerer en ny husholdningstid. Det fant sted en husholdningstidsmessig forandring av riker og av budskap i 1798, ved slutten av den første harmen, som ble fullbyrdet fra 723 f.Kr. og fram til 1798. Det fant også sted en husholdningstidsmessig forandring i 1844, ved slutten av den siste harmen, som ble fullbyrdet fra 677 f.Kr. og fram til 1844. I 1798 hadde husholdningstiden for den første engels budskap, som advarte om den forestående dom, kommet. Både Nebukadnesar og Miller fremstilles som de «vise», ved «endetiden», da «døren» ble åpnet til den indre husholdningstiden for den første engels budskap og til den ytre husholdningstidsmessige forandringen fra dyret fra havet til dyret fra jorden. Husholdningstiden for den første engels budskap ble oppfylt da døren inn til Det Aller Helligste ble åpnet den 22. oktober 1844, og husholdningstiden for den tredje engel, og den undersøkende dom, kom.

Millers andre drøm begynner da en dør ble åpnet i 1798, og den ender da en dør ble åpnet i overgangsperioden til de «to vitner», som blir ført tilbake til livet for å forkynne budskapet om Midnattsropet. Profetisk representerte både Nebukadnesar og Miller overgangen fra sjødyrets rike til jorddyrets rike i 1798. De representerer begge kunngjøringen om den undersøkende dommens nærhet og dens ankomst i 1844. 1798 og 1844 representerer avslutningen på den første og den siste av Guds «harmer» mot sitt folk, noe som ble fullbyrdet gjennom perioden «syv tider», slik det er fremstilt i Tredje Mosebok 26. De førtiseks årene fra 1798 til 1844 representerer oppførelsen av det åndelige tempel, som paktens budbærer plutselig kom til den 22. oktober 1844, da Kristus gikk over fra Det hellige til Det aller helligste.

1798 og 1844 identifiserer overganger (mer enn én) som er markert av «de syv tider». Overgangen fra millerittisk filadelfisk adventisme til millerittisk laodikeisk adventisme i 1856 ble også markert av en økning i kunnskapen om «de syv tider», som deretter ble forkastet i 1863. I 1798 hadde det vært en økning i kunnskapen fra Daniels bok, som innbefattet de samme «syv tider» i 3. Mosebok 26, som skulle forkastes ved slutten av den millerittiske filadelfiske adventismen.

Overgangen i den første engels bevegelse fra Filadelfia til Laodikea ble fremstilt ved de syv årene fra 1856 til 1863. Det laodikeiske budskapet kom i 1856, og i syv år frembrakte det nye lyset om de «syv tider», som var blitt avforseglet, en tredelt prøvingsprosess som adventismen sviktet i 1863. Syv år ble gitt for lyset om de «syv tider», enten til å bli mottatt eller forkastet. Overgangen i den millerittiske filadelfiske adventbevegelsen til den millerittiske laodikeiske adventbevegelsen er et forbilde på omvendelsen av rekkefølgen ved enden, overgangen fra den laodikeiske bevegelsen til den tredje engel til den filadelfiske bevegelsen til den tredje engel.

Jesajas sekstifemårsprofeti markerer begynnelsen på Guds første og siste harme mot de nordlige og deretter de sørlige rikene i Israel.

For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Jesaja 7:8.

Jesajas profeti om sekstifem år ble gitt i 742 f.Kr., og innen sekstifem år skulle det nordlige riket være borte. Nitten år etter 742 f.Kr., i 723 f.Kr., ble det nordlige riket ført i fangenskap av Assyria. Ved avslutningen av de sekstifem årene begynte det sørlige rikets harme i 677 f.Kr., da Manasse ble tatt til fange av babylonerne. De sekstifem årene representerer derfor en periode på nitten år fram til det nordlige rikets første fangenskap, og deretter ytterligere førtiseks år fram til Manasses fangenskap.

Disse profetiene nådde sine respektive oppfyllelser i 1798, 1844 og 1863. I 1798 fant det sted en indre overgang i frelsesbudskapet ved den første engels ankomst, og det fant også sted en ytre overgang i bibelprofetiens riker. I 1844 fant det sted en indre overgang i frelsesbudskapet idet døren til det Hellige ble lukket og den undersøkende dom begynte ved den tredje engels ankomst. I 1863 fant det sted en ytre forandring idet begge hornene på jorddyret ble delt i to klasser.

Det republikanske horn delte seg i de to politiske partiene som fra da av skulle dominere historien til jorddyret. Det protestantiske horn delte seg i to frafalne manifestasjoner, én part som gjorde krav på å være protestantisk og som hevdet å holde sabbaten på den sjuende dag, og en annen gruppe som gjorde krav på å være protestantisk, men opprettholdt solens dag som sin utvalgte tilbedelsesdag.

I den historien ble det protestantiske hornet som hadde kommet ut av mørketiden, prøvet fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844, og det bestod ikke prøvelsesprosessen, men gikk over fra det søndagsholdende protestantiske folk til det søndagsholdende frafalne protestantiske folk.

I historien til det sanne protestantiske hornet som ble opprettet og identifisert i 1844, fant det sted en prøvelsesprosess fra 1856 og frem til 1863. Deretter gikk det sanne sabbatsholdende protestantiske hornet over både fra Filadelfia til Laodikea, og også fra det sanne sabbatsholdende protestantiske folket til det sabbatsholdende frafalne protestantiske hornet. «De sju tider» er forbundet med 1798, 1844, 1856 og 1863. «De sju tider» er et symbol knyttet til et overgangstidspunkt, og denne sannheten er stadfestet ved flere vitner.

I 1798 var det en økning i kunnskapen om de «sju tider», fordi den aller første tidsprofetien Miller oppdaget, var nettopp denne sannheten. Innen 1863 var denne sannheten blitt forkastet, og dermed identifiseres avslutningen på sluttperioden av de sekstifem årene i profetien fremstilt i Jesaja kapittel sju.

Den fullstendige profetien på to tusen fem hundre og tjue år har et spenn på sekstifem år både ved begynnelsen og ved avslutningen i et omvendt, speillignende mønster. Ved begynnelsen av de avsluttende sekstifem år (1798), forbildet ved begynnelsen av de innledende sekstifem år i 742 f.Kr. da profetien ble gitt, kom det en økning i kunnskapen om de «sju tider», som de «vise» millerittene forstod og forkynte. Ved avslutningen av de avsluttende sekstifem år, i 1863, kom det en ny økning i kunnskapen om den samme sannhet, som til sist ble forkastet av de nylig kronede «prester» i det sanne protestantiske horn.

Mitt folk går til grunne av mangel på kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskap, vil også jeg forkaste deg, så du ikke skal være prest for meg. Siden du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine barn. Hosea 4:6.

Økningen i kunnskap når Daniels bok blir åpnet, er knyttet til «de sju tider», og den er derfor ikke bare et symbol på et overgangspunkt, men også på avforseglingen av det profetiske budskapet.

En annen overgang begynte den 18. juli 2020 med den første skuffelsen, som innledet «ventetiden» og markerte begynnelsen på de tre og en halv dagene i Åpenbaringen kapittel elleve, da de to vitnene lå døde i gaten i den store byen Sodoma og Egypt.

18. juli 2020 markerer begynnelsen på tre og en halv symbolske dager («sju tider»), som var blitt illustrert ved historien fra 1856 til og med 1863. Begge perioder er symboler på «sju tider». Begge perioder markerer en endring av husholdning (en overgang). Begge perioder representerer en økning i kunnskap knyttet til «sju tider».

Det var i overgangsperioden fra Babylons rike til Medo-Persias rike at Daniel bad bønnen i 3. Mosebok 26, og dermed identifiseres bønnen i 3. Mosebok 26 som et veimerke for overgangen i de siste dager. I Millers drøm, ved slutten av syv forekomster av ordet «spredning», både gråter og ber Miller. Gråten markerer det punkt da Løven av Judas stamme (mannen med støvbørsten) åpner et budskap som har vært forseglet.

Millers bønn markerer Daniels bønn i 3. Mosebok tjueseks, som er forbundet med «sju tider», og inntreffer da døren og vinduene ble åpnet i Millers drøm. Men Daniels bønn i kapittel ni samsvarer også med Daniels bønn i kapittel to. Den samsvarer også med Nebukadnesars bekjennelsesbønn ved avslutningen av hans «sju tider».

Millers bønn ble derfor fremstilt ved bønnen i 3. Mosebok 26, som var en offentlig bekjennelsesbønn og en bønn om at den siste profetiske hemmelighet måtte bli avforseglet, fordi all profeti fremstiller de siste dager. Derfor representerer hemmeligheten i Daniel kapittel to den siste hemmelighet som skal avforsegles. Millers bønn, i hans drøm, var en bønn preget av angst og rettferdig harme over de vederstyggeligheter som hadde rammet juvelene i hans rom. Hans angst ble illustrert ved dem som sukker og roper i Ezeiel kapittel ni, under beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen.

Miller iakttok hvordan sannhetene gradvis ble begravet av forfalskede læresetninger, og hvordan dette til slutt nådde et punkt der kisten (selve Bibelen) ble ødelagt. Ødeleggelsen av Millers kiste fant sted i adventismens tredje generasjon, da det var en målrettet bevegelse for å sette til side King James Bible til fordel for de moderne, korrupte, katolsk-baserte bibelversjonene.

Miller gråt, ba deretter, og straks ble en dør åpnet, og alle menneskene gikk ut. Så kom mannen med skurekosten (Løven av Juda stamme) inn, åpnet vinduene og begynte å gjøre rent. Deretter ga Miller uttrykk for sin bekymring for de spredte juvelene, og mannen med skurekosten lovet at han ville ta seg av juvelene. Midt i travelheten med mannen med skurekostens rengjøringsarbeid lukket Miller øynene et øyeblikk, og da han åpnet øynene, var skrapet borte. Juvelene lå spredt omkring i rommet, og mannen med skurekosten satte så det større skrinet på bordet, samlet juvelene og kastet

dem i skrinet og sa: «Kom og se.»

Uttrykket «kom og se» er et symbol på at en sannhet nettopp er blitt avforseglet. Den sannheten som blir avforseglet for Miller, er den endelige sannheten, for det neste som skal skje, er oppvekkelsen av Miller ved «ropet», som representerer det høye rop. Miller var den siste til å motta budskapet om Midnattsropet i millerittenes historie, og like før ropet som vekker ham i drømmen, lukket han øynene et øyeblikk. Det eneste stedet i Bibelen som viser til «et øyeblikk» og «øyne», identifiserer den første oppstandelsen.

Se, jeg sier dere en hemmelighet: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet, i et øyeblikk, i et øyeblikks blink, ved den siste basun. For basunen skal lyde, og de døde skal oppstå uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet. For dette forgjengelige må ikles uforgjengelighet, og dette dødelige må ikles udødelighet. 1 Korinterbrev 15:51–53.

I historien om overgangen fra den laodikeiske bevegelsen under den tredje engel til den filadelfiske bevegelsen under den tredje engel, slik dette er fremstilt i Åpenbaringen kapittel elleve, representerer Miller den aller siste av de vise jomfruer som mottok budskapet om midnattsskriket. De første som mottok det, var de mest åndelige.

«Dette var midnattsropet, som skulle gi kraft til den annen engels budskap. Engler ble sendt fra himmelen for å vekke de motløse hellige og berede dem for det store arbeidet som lå foran dem. De mest begavede menn var ikke de første til å motta dette budskapet. Engler ble sendt til de ydmyke, hengivne, og drev dem til å løfte ropet: «Se, Brudgommen kommer; gå ut for å møte Ham!» De som var betrodd ropet, skyndte seg og forkynte budskapet i Den Hellige Ånds kraft og vekket sine motløse brødre. Dette verk hvilte ikke på menneskers visdom og lærdom, men på Guds kraft, og Hans hellige, som hørte ropet, kunne ikke stå det imot. De mest åndelige tok imot dette budskapet først, og de som tidligere hadde ledet i verket, var de siste til å motta det og hjelpe til med å la ropet lyde sterkere: «Se, Brudgommen kommer; gå ut for å møte Ham!»» Early Writings, 238.

Ved slutten av de tre og et halvt symbolske dager i Åpenbaringen kapittel elleve blir det første av to budskap, fremstilt i Ezekiel kapittel trettisju, forkynt. Det første budskapet fører de døde og spredte ben sammen, men de er fortsatt døde. Budskapet ble fremført av røsten som ropte «i ørkenen», og identifiserer dermed at Ezekiels budskap begynner før de tre og et halvt symbolske dager var avsluttet. Disse tre og et halvt dager representerer en «ørken», og det er fra «ørkenen» at budskapet blir forkynt. «Ørkenen» er også et symbol på «de sju tider», som markerer en overgang og en avforsegling som innleder en prøvelsesprosess.

Det finnes en gradvis utvikling av budskapet, og en gradvis mottakelse, slik dette illustreres ved Midnattsropet i millerittbevegelsens historie. De mest åndelige var de første til å ta imot budskapet fra røsten som roper i ørkenen, og adventismens historikere viser til et brev skrevet av William Miller bare få dager før 22. oktober 1844, hvor Miller vitner om at han endelig forstod og tok imot Samuel Snøws budskap om Midnattsropet.

«Kjære bror Himes: Jeg ser en herlighet i den sjuende måned som jeg aldri før har sett. Selv om Herren viste meg den forbilledlige betydningen av den sjuende måned for ett og et halvt år

siden, forsto jeg likevel ikke forbilledenes kraft. Nå, lovet være Herrens navn, ser jeg en skjønnhet, en harmoni og et samsvar i Skriftene, som jeg lenge har bedt om, men ikke så før i dag. Takk Herren, min sjel. Må bror Snow, bror Storrs og andre bli velsignet for å ha vært redskaper til å åpne mine øyne. Jeg er nesten hjemme. Ære! Ære! Ære! Ære!» William Miller, Signs of the Times, 16. oktober 1844.

I gjentakelsen av historien om Midnattsropet, slik den er fremstilt i Millers drøm, lukket Miller øynene et øyeblikk. Slik: «i et nu, i et øyeblikk, ved den siste basun; for basunen skal lyde, og de døde skal oppreises». I Millers drøm fremstiller han den siste som mottar Midnattsropets budskap, slik han gjorde i sin egen historie. Han fremstiller dem som til sist tar imot budskapet like før mannen med skittkosten samler opp de spredte juvelene og kaster dem inn i det større skrinet. I Åpenbaringen kapittel elleve gjør de som sist tar imot Esekiels andre budskap, som er budskapet om Islams fire vinder, og som også er beseglingsbudskapet, dette like før den siste av syv basuner lyder, som er den «tredje ve»-basunen. «I et nu, i et øyeblikk, ved den siste basun; for basunen skal lyde, og de døde skal oppreises uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet.» (1 Korinterbrev 15:52)

Avsnittet identifiserer den første oppstandelsen som finner sted ved det annet komme, men det finnes også en oppstandelse av de døde, tørre ben (de to vitnene) som finner sted i timen for det store jordskjelvet i Åpenbaringen kapittel elleve. I «timen» for dette jordskjelvet lyder den siste basun av de sju basuner, og de døde vitnene som lå i gaten, blir ført tilbake til livet, ikke som laodikeere, men som filadelfiere, for ved den tredje ve-basunens lyd er de to vitnene blitt beseglet og forvandlet til uforgjengelighet, for de skal aldri mer synde. Miller representerer den siste som mottar budskapet som bringer de to vitnene til liv, hvilket er budskapet om islams fire vinder, og er beseglingsbudskapet.

Lyden av den basunen reiser de siste av de døde, tørre ben som var blitt spredt i Sodomas og Egypts gate. Miller så hvordan sannhetene gradvis ble begravd av forfalskede læresetninger. Til slutt gråt Miller og markerte tiden da avforseglingen skulle begynne, for avforseglingen er et gradvis verk. Denne avforseglingen begynte i sluttperioden av de tre og en halv dagene.

Etter at Miller gråt, trådte den som hadde makt til å åpne den forseglede boken, inn i beretningen. I Millers drøm var dette Skittbørstemannen. Deretter ba Miller, og straks åpnet en dør seg, noe som markerte det punktet hvor den tredje engels laodikeiske bevegelse skulle gå over i den tredje engels filadelfiske bevegelse. Hans bønn var bønnen i Tredje Mosebok tjueseks; det var bønnen om forståelse av den endelige profetiske hemmelighet og en offentlig bekjennelse av opprøret som brakte de tre og en halv dagene over de to vitner; det var bønnen til dem som er beseglet i Esekiel kapittel ni.

Etter bønnen kom Kristus (mannen med støvkosten) inn og begynte å rydde opp i rommet. Ved slutten av mannen med støvkostens rengjøringsarbeid lukket Miller øynene et øyeblikk, noe som angir slutten på den perioden da de døde, tørre ben skulle oppstå. Deretter samlet mannen med støvkosten de spredte juvelene i Millers rom og la dem i en ny, større kiste, på et bord i midten av Millers rom, idet de to vitnene løftes opp som banneret. Som banneret roper de da til Guds andre hjord, som ennå er i Babylon, om å «komme og se» budskapet som Løven av Judas stamme

nettopp har kastet ned i den nye, større kisten.

I den neste artikkelen vil vi begynne å betrakte synet om elven Ulai som symbolet på sannhetene fra Daniels bok, som ble avforseglet i 1798. Vi har på forhånd lagt noen få referansepunkter til rette for denne betraktningen. Det første er at millerittenes budskap var fullkomment (på sitt vekststadium), men ufullstendig. Det ble plassert innenfor rammen av to, ikke tre, ødeleggende makter. Det andre er at når Millers drøm identifiserer den endelige gjenopprettelsen av de grunnleggende sannhetene, er de grunnleggende sannhetene da «ti ganger klarere» enn deres opprinnelige herlighet. Et tredje punkt er at den første engels bevegelse (millerittbevegelsen) gjentas i den tredje engels bevegelse, men med noen få viktige forbehold. Millerittene var som symbol filadelfiere; de var en omvendt Nebukadnesar, men som til slutt og dessverre «gjenoppbygde Jeriko» i 1863.

Den tredje engelens bevegelse begynte som laodikeere, med behov for omvendelse, men de skulle til slutt delta i den endelige ødeleggelsen av Jeriko (de siste dagers Jeriko).

«Frelseren var ikke kommet for å sette til side det patriarkene og profetene hadde talt; for Han Selv hadde talt gjennom disse representantene. Alle sannhetene i Guds ord kom fra Ham. Men disse uvurderlige edelstenene var blitt satt inn i falske innfatninger. Deres dyrebare lys var blitt gjort til tjener for villfarelsen. Gud ønsket at de skulle tas ut av sine villfarelsens innfatninger og settes inn igjen i sannhetens ramme. Dette verk kunne bare en guddommelig hånd utføre. Ved sin forbindelse med villfarelsen hadde sannheten tjent Guds og menneskets fiendes sak. Kristus var kommet for å sette den der hvor den ville herliggjøre Gud og virke til menneskehetens frelse.» The Desire of Ages, 287.